U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **S. S.**, zastoupené Mgr. Andrejem Perepečenovem, advokátem se sídlem v Praze, Jana Zajíce 36, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2005, č. j. 24 Az 488/2004 - 23,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně jako stěžovatelka brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2004, č. j. OAM-6751/VL-07-P08-2003, jímž jí nebyl udělen azyl s odkazem na ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že o něm není třeba rozhodovat tam, kde samo podání kasační stížnosti má podle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přípustná (§ 104 s. ř. s.). Stěžovatelkou tvrzené námitky dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. mají tkvět v tom, že stěžovatelka ve správním řízení nebyla poučena o skutečnosti, že se může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, seznámit se s nimi a navrhnout další důkazy. Dále namítá, že řízení probíhalo formálně, jelikož správní orgán neobjasnil dopodrobna podstatu případu. Rozhodnutí správního orgánu (v souzeném případě žalovaného) totiž obsahovalo odkaz na zprávu ČTK, tato však nebyla součástí spisu. Stěžovatelka tedy namítá, že se s ní nemohla seznámit.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost mj. přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatelka v žalobě u krajského soudu ani jednu z těchto námitek, které obsahuje kasační stížnost, neuvedla, ač je patrné, že se jedná o námitky, které uplatnit mohla

(týkají se správního řízení). Stěžovatelka v žalobě pouze velmi obecně – bez jediného konkrétního upřesnění či doložení – namítá porušení několika ustanovení tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád“). Krom toho namítá, že její potíže na Ukrajině vyvstaly z jejího náboženského vyznání. Tento argument ovšem kasační stížnost neobsahuje. Shora uvedené námitky tedy shledal Nejvyšší správní soud nepřípustnými.

Dále stěžovatelka argumentuje tím, že rozhodnutí správního orgánu nemá všechny náležitosti správního rozhodnutí, neboť není podepsáno oprávněnou osobou (toliko v kolonce „za správnost“ je uvedena podpisem osoba, která rozhodnutí vyhotovila), takže se o správní rozhodnutí *de facto* ani nejedná.

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Ačkoliv ani námitku nicotnosti rozhodnutí správního orgánu žaloba neobsahovala, soud se jí musí zabývat z úřední povinnosti a shledal tedy tuto námitku přípustnou.

Poté se musel Nejvyšší správní soud zabývat přijatelností kasační stížností v části, v níž je přípustná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jako č. 933/2006.

Na základě obecných úvah, které Nejvyšší správní soud provedl ve výše uvedeném rozhodnutí, konstatuje v projednávané věci zdejší soud, že stěžovatelka argumentuje námitkami, kterými se soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, dostupný na www.nssoud.cz; dále např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2004, č. j. 2 Azs 64/2003 - 54, zveřejněn pod. č. 199/2004 Sb. NSS; dále rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2004, č. j. 2 Azs 5/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz či rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 2 Azs 89/2006 - 54, www.nssoud.cz. V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud dovodil, že absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu (§ 47 odst. 5 správního řádu), které bylo doručeno účastníkům správního řízení, za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je takovou osobou podepsáno a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Nicotnost (neexistenci) správního aktu způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Může se jednat o vady spočívají například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen či absolutní nedostatek zákonem předepsané formy.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu